

פרק ח

בחינת תושב"כ ובחינת תושבע"פ — והתאחדותן

התורה שבכתב היא בחינת עצמיות העולמות, עצמיות ההויה כלה, והתורה שבעל פה היא בחינת האור של ההויה, ומיוחדים הם ישראל בזה, שהם ממשיכים את האור לעולמות ולכל ההויה כלה, ומבלעדם אין שום מציאות של גלוי אור, יתר על כן, יש ביד ישראל כח לאחד ולמזג את עצמיות ההויה עם האור שבתוכה לחטיבה אחת, באופן שגם ההויה עצמה תהיה בבחינת האור, בחינת התורה שבע"פ, והתושבע"פ עצמה תהיה גם היא לבחינת עצמיות ההויה "והיה מספר בני ישראל כחול הים אשר לא ימד ולא יספר" (דושע ב), המספר שהוא עצמיות ההויה שהיא בגבול ומדה, יהיה לבחינת האור שאין לו מדה וגבול, בחינת המים שבנחלים שכל יסוד הגבלתם הוא רק מצד הנחלים, אבל הם אינם בעלי גבול, וההתאחדות ביניהם זהו תקונו של עולם.

הוא ענין שני בתי-המקדש שהיו לישראל, הבית הראשון היה בחינת התורה שבכתב, ולפי שתושב"כ היא על ידי הקב"ה בכבודו ובעצמו, היתה כל ההתנגדות בבית ראשון על יחודו ית"ש, ומההתנגדות הזאת באו לידי ע"ז. והבית השני היה בחינת התורה שבע"פ המיוחדת לישראל, שהם התלמידים הותיקים שעל ידם מתגלה התורה שבע"פ. ולפי שכל מאויים של ישראל לחבר ולזווג את התורה שבע"פ עם התושב"כ, בקשו תמיד למצוא לכל דבר רמז מן התורה, ואעפ"י שעצמיות תושבע"פ נאמרה למשה מסיני, התאמצו חז"ל ברוח קדשם ללמוד את התושבע"פ מתוך התושב"כ.

ויש לדעת כי כל הדרשות של חז"ל, לפוליהם בגלוי ההלכות ואפני קיומי המצות, הם עצמם דברי התורה שלמדו שרשי נשמתם למעלה, בעת המעמד הנבחר, מעמד הר סיני, ובסדר הזה חדשו כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש, וכל החדושים הללו יחד עם כל

הזכוחים הסברות והנמוקים של כל אחד ואחד נמסרו למשה מסיני מפיו של הקב"ה, וזאת היא גדולתם של חז"ל, שהם עצמם השרשים שנשתלשלו לזה העולם, והם אשר למדו כאן מה שלמדו אז שמה. ומכיון שכל זה נתגלה בבנין הבית השני, לכן נתרבו אז הצדוקים והביתוסים שכפרו בתורה שבע"פ.

ולפי שבבית השני לא נשלם לגמרי אופן הגלוי של התורה שבע"פ, בבחינת "ולא ילמדו איש את רעהו ואיש את אחיו לאמר דעו את ד' כי כולם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם" (ירמיה ל"א ל"ג), והיה צורך שהגלוי והברור יבוא ע"י זכוחים ומשא ומתן שאחד מתמלא מחברו, לכן סדר הברור הוא שמתחלה נעשים שונאים זה לזה ואינם זוים משם עד שנעשים אוהבים זה לזה לקים מה שנאמר "ואת והב בסופה", שמתוך שכל אחד מרגיש בסופו של דבר שמבלעדי חברו לא היה עומד על האמת, חוזרת האהבה. ואמנם מתוך שמתחלה היו שונאים זה לזה, אם כי השנאה הלזו היתה שנאה קדושה, שכל אחד חתר למצוא את האמת, גסתבבו סיגים משנאת קדש זו והיתה לשנאת חנם.

וזאת תהיה המעלה הגדולה של הבנין האחרון, בנין ביהמ"ק שלעתיד, שהוא חבור שני בתי המקדש, הראשון והשני (עיין זוהר ח"ג דף רכ"א ע"א ע"ש), או תתגלה ההתאחדות וההתדווגות שביניהם, ויתחברו תושב"כ ותושבע"פ ביחד ולא יצטרכו עוד ללמד איש את אחיו ואת רעהו, כי כולם ידעו את ד' למקטנם ועד גדולם.